

Oslo

Inter
nasjon
ale

Teater
festiv
al

02.–
18.03.
2016

Onsdag 02.03.		Wednesday 02.03.	
10.00	Øvrefoss 14a	Marino Formenti (IT):	<i>Nowhere</i>
19.00	Store scene	Arkadi Zaides (IL):	<i>Archive</i>
21.00	Lille scene	Iggy Lond Malmborg (SE):	<i>boner</i>

Torsdag 03.03.		Thursday 03.03.	
10.00	Øvrefoss 14a	Marino Formenti (IT):	<i>Nowhere</i>
16.30	Foajé	Teaterscenen som yttringsfrihetsarena:	Samtale med Arkadi Zaides (IL)
19.00	Store scene	Arkadi Zaides (IL):	<i>Archive</i>
21.00	Lille scene	Iggy Lond Malmborg (SE):	<i>boner</i>

Fredag 04.03.		Friday 04.03.	
10.00	Øvrefoss 14a	Marino Formenti (IT):	<i>Nowhere</i>
18.00	Foajé	Spreafico Eckly (NO):	<i>What a classic is and how it performs in (our) time. Paul McCarthy, Rocky, 1976</i>
20.00	Rom for dans	Verk Produksjoner (NO):	<i>Beat the Drum: WALK</i>

Lørdag 05.03.		Saturday 05.03.	
10.00	Øvrefoss 14a	Marino Formenti (IT):	<i>Nowhere</i>
14.30	Rom for dans	Verk Produksjoner (NO):	<i>Beat the Drum: WALK</i>
17.00	Foajé	Spreafico Eckly (NO):	<i>What a classic is and how it performs in (our) time. Paul McCarthy, Rocky, 1976</i>

19.00	Store scene	Ingri Fiksdal (NO):	<i>Cosmic Body</i>
20.00	Store scene	Kunstnersamtale Ingri Fiksdal	
21.00	Lille scene	Lisa Lie /PONR (NO):	<i>Skogsunderholdning</i>

Søndag 06.03.		Sunday 06.03.	
10.00	Øvrefoss 14a	Marino Formenti (IT):	<i>Nowhere</i>
10.30	Foajé	Seminar om utøverrollen	
16.30	Rom for dans	Verk Produksjoner (NO):	<i>Beat the Drum: WALK</i>
19.00	Store scene	Ingri Fiksdal (NO):	<i>Cosmic Body</i>
21.00	Lille scene	Lisa Lie /PONR (NO):	<i>Skogsunderholdning</i>

Tirsdag 08.03.		Tuesday 08.03.	
17.30	Foajé	Eva Meyer Keller (DE):	<i>Death is Certain</i>
19:00	Store scene	Mette Ingvarstsen (DK):	<i>69 Positions</i>
21.00	Lille scene	Margrét Sara Guðjónsdóttir (IS):	<i>Spotted</i>
22.00	Foajé	Eva Meyer Keller (DE):	<i>Death is Certain</i>

Onsdag 09.03.		Wednesday 09.03.	
17.30	Foajé	Eva Meyer Keller (DE):	<i>Death is Certain</i>
19:00	Store scene	Mette Ingvarstsen (DK):	<i>69 Positions</i>
21.00	Lille scene	Margrét Sara Guðjónsdóttir (IS):	<i>Spotted</i>
22.00	Foajé	Eva Meyer Keller (DE):	<i>Death is Certain</i>

Torsdag 10.03.		Thursday 11.03.	
17.30	Foajé	Eva Meyer Keller (DE):	<i>Death is Certain</i>
19.30	Foajé	Eva Meyer Keller (DE):	<i>Death is Certain</i>

Oslo

Inter
nasjon
ale

Teater
festiv
al

02.–
18.03.
2016

Velkommen til Oslo Internasjonale Teaterfestival 2016!

Mars måned ved Black Box teater betyr festival. For åttende år på rad presenterer vi internasjonal scenekunst av høy kvalitet og med bred spennvidde. Årets festival strekker seg over tre uker fra 2.-18. mars. Vi skal i denne perioden vise samtidsoorientert scenekunst laget av kunstnere fra Italia, Iran, Finland, USA, Tyskland, Israel, Island, Sverige, Danmark, Frankrike, Belgia, Spania, Litauen, Estland, England og selvfølgelig også Norge.

Motus, Lisa Lie, Mette Ingvartsen, Ingri Fiksdal, Tale Dolven & Gabel Eiben, Kate Pendry, stenby/sirgments/bieksaite og Verk Produksjoner er husvarme på Black Box teater, mens Joris Lacoste, Margrét Sara Guðjónsdóttir, Elina Pirinen, Eva Meyer Keller, Spreafico Eckly, Marino Formenti, Arkadi Zaides, Amir Reza Koohestani, Iggy Lond Malmborg, Davis Freeman og Hafkenscheid/Biong/Castilla spiller hos oss for første gang.

Uten teori og kontekst er kunsten blott et pissoar eller en Brillo-eske. Vi har derfor viet tre av festivalens ettermiddager til det faglige. Vi åpner festivalen med en koreograf fra Israel og avslutter med en regissør og dramatiker fra Iran. Begge forestillingene behandler – dog på ulikt vis, den politiske situasjonen i Midtøsten. Vi har invitert begge kunstnerne til å reflektere over scenekunsten som ytringsfrihetsarena og til å møte publikum til samtale. Dette skjer den 3. og 18. mars. 6. mars inviterer vi til seminar om utøverrollen der teoretikere fra teater og dansefeltet samles til å knytte dette opp mot festivalens forestillinger. Kunnskap er gratis, og det er disse arrangementene også.

Ellers kan det nevnes at du i løpet av festivalperioden vil få anledning til å lytte til en konsertpianist i verdensklasse, syng karaoke og se ulike henrettelsesmetoder demonstrert på kirsebær.

Vi håper du vil komme!
Black Box teater

Do you believe in anything really?

Q&A

"If you know that I am an unbeliever, then you know me better than I do myself. I may be an unbeliever, but I am an unbeliever who has a nostalgia for a belief."

(The Gospel according to St. Matthew, Pier Paolo Pasolini)

Amir Reza Koohestani ^(IR)

I believe in animals.

Elina Pirinen ^(FI)

I believe chaos is the only genuine truth to be confident about; chaos is both an unpredictable energy that allows us to transform reality and a morbid definition of the randomness of reality as such. It's both action and reflection and a priori impossible to stagnate. You cannot understand it. You can only believe that it will be meaningful in the end.

Niko Hafkenscheid ^(BE)

"... .."

Marino Formenti ^(IT)

I believe in the relationship me and the people I work with have together.

Margrét Sara Guðjónsdóttir ^(IS)

I believe that if you scream «I DON'T BELIEVE IN ANYTHING» (on a stage) long and loud enough, the meaning of believing can be changed/shrugged/moved/extended/deepened. The meaning of believing and of anything really.

Iggy Lond Malmberg ^(SE)

Physics and that there is more than physics. Learning something every day and knowing at the same time that I'll never know it or understand it all.

Eva Meyer-Keller ^(DE)

Hell yes! I believe man's capacity for evil and wrong-doing is limitless, and I really believe in fighting evil and wrong-doing whenever and wherever possible.
Baboom.

Kate Pendry (UK)

Yes, after all, I'm a Believer.

Arkadi Zaides (IL)

We must believe. You cannot know anything without first believing in it. We see believing as the first impulse to seek truth. It leads to a simple mantra: believe, test, adjust, repeat. The problem with belief is when you leave out the hard work of analyzing and testing your beliefs. That is when you can get yourself into a dead end of unquestioned faith, but without believing we have no capability to imagine a world better than the one we inhabit. So we believe that belief won't destroy humanity as it could possibly do. We move forward centimeter by centimeter towards a better world because we believe in it. To quote Richard Feynman on the theories (beliefs) of quantum physicists, "We are trying to prove ourselves wrong as quickly as possible, because only in that way can we find progress."

Gabel Eiben & Tale Dolven (US/NO)

We can believe in Everything just the moment we say I believe, just the moment we are in or with or in connection to...

Because...

We just believe in the Present time, the only thing we own.

Because...

We just believe in Chance, what makes you take the wrong train to get to the right place.

And, why not,
we believe in Love
the Running Love,
that one doesn't need to be defined
if you want to catch it,
It is already elsewhere.

And...

Last but not least,
we believe in You
when you are Here and Now
with me,
whoever you are.
Because if we met, there must be a reason...
Don't you agree?

MOTUS (IT)

This has nothing to do with communication

Jon Refsdal Moe
Teatersjef/
Artistic director
Black Box teater

16 years ago, I spent the summer at Odin Teatret's archives in Holstebro, watching footage of performances I had read about but never seen. One of those was Grotowski's *Akropolis* (1962), a reference work of high modernism in theater, and the topic for a number of critical debates. In his introduction to the filmed performance, theater director Peter Brook said something that has stayed with me ever since, that *this has nothing to do with communication*.

Now this was a surprise. Brook was already notorious for trying to create theater as universal *ur-sprache* (Orghast 1971). And here he claimed that the same Grotowski who had famously defined theater as "what takes place between spectator and actor" (1967) had nothing to do with communication. Wasn't communication all there was to theater? And shouldn't theater be judged on its ability to do so?

Akropolis was a highly stylized and highly fixated work, full of imagery I didn't understand and in a language that I didn't know. One could clearly say that Grotowski failed to communicate with me. What I learned from Brook's introduction was that he had never intended to do so. Grotowski's *Akropolis* didn't care about me at all. This was a profoundly liberating thought, and to me it opened up another way of seeing.

The worst performance I have ever seen took place about four years later, in one of the big state theaters in Norway. This was a rendition of a contemporary Russian drama, typical for Norwegian theater at the time, where imported elements from Castorf and Marthaler met with the agitated humor and coarse acting of the Norwegian

revue tradition. Needless to say, it was quite brutal, but what really ticked me off was the applause. About 20 seconds in, the soundman blasted *Boom boom boom boom I want you in my room* by Dutch dance-pop act the Vengaboys, and the audience automatically started clapping to the beat. As a less than enthusiastic audience member I was left with no other choice but to join into these rhythmical ovations, except perhaps as in a half-hearted display of individuality, to deliberately clap out of rhythm, or to not clap at all. But I had no desire to display my individuality. The possibility of a polite applause followed by a stone-faced pace down the hall, developed through centuries of theatrical convention, was robbed from me by the punishing beat. Instead it demanded that I took a stand – either *for* the performance or *against* it, reducing me, quite literally, to an instrument of the *mise-en-scène*, a drum that either follows the beat or not.

A couple of weeks after that, I walked up to Thomas Hirschhorn in the Marais district of Paris and asked him for an interview. Famous at the time for his *Bataille Monument*, a durational live installation in a suburb to the German city of Kassel, Hirschhorn had become a cherished topic for various lectures on the re-politicization of the visual arts. Here at the Swiss cultural institute of Paris, he had created a live on-going installation called *Swiss-Swiss democracy*, complete with a publishing house, a theater, a café, a library and a big model train buzzing about. It was also a fierce attack on his country's interior policy, and unbeknownst to us, it would cause huge controversy and major setbacks for public

funding of art a few weeks later. The idea of *relational aesthetics* – basically a watered down mixture of Grotowski and Debord – was still in vogue at the time, and I opened our discussion by turning on my dictaphone and asking Hirschhorn what he thought about this concept. This is his reply.

I'm not a relational artist. Never! I'm very concrete. I don't just want to put out tools for people to use and then tell them that they're participating. I am absolutely convinced that the people in front of a painting by Mondrian or Malevich or Warhol or a sculpture by Beuys or Judd are as active as anyone. They perform the noblest act there is, namely thinking. But nobody knows. Nobody can commensurate your activity if you go to the Louvre and see Piero Della Francesca.

Not only did Hirschhorn describe the strategies of audience or spectator involvement that had been hailed in the art world as temporary salvation from the dystopia of global capitalism as little more than marketing strategies for artistic production. More importantly, he also described them as means of commensuration, as tracking strategies for human action. Following his logic, the idea of the spectator as integral to the artwork, or of the audience as contributing to the performance, does not only imply an instrumentalization of the idea of art, but it also implies, much more importantly, an instrumentalization of the idea of the subject. In reducing your possibilities by presenting different options, the artwork also commensurates what is and what should always be incommensurable: the idea of human individuality.

I have been asked to discuss the tendency in European theater at the moment, in which festivals and works have begun, to quote the invitation email, *calling for audience attitude towards all sorts of political questions*. Despite any good intentions those festivals and works may have, I must admit that I find it rather problematic. To me, it is another way of blasting dance beats during the applause, putting out tools for people and tell them that they are partici-

pating. Not only does this reduce theater to communication, not only does it turn art into commensuration, it also turns the theater into an arena of disciplination.

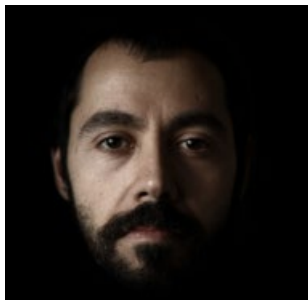
So if Brook is right (and he is right, of course) that theater has nothing to do with communication, I think we should take that dictum literally. We should start talking about theater as the *opposite* of communication. We should start using theater as an anti-communication device.

I believe that this is the sole and noble purpose of theater, and of art as such: to block communication, to block commensuration and to create a space of reflection, a situation of mutual (in-)difference. To me, theater presents an opportunity to temporarily step out of the social, economical, biological or digital relations that govern me and that I do not control, not in order to substitute them for another set of relations, another tool to use or another beat to clap to, but to bracket those relations, to leave me to my own devices and let me be an individual for once. Perhaps I will even perform that noble act that Hirschhorn mentioned.

I have no choice but to take part in the capitalist system, but I will insist on my right to not take part in the performance.

–
Originally given as a lecture at the Bastard Festival, Avant Garden in Trondheim, September 4th 2015.

Seminar **Teaterscenen
som ytringsfrihets-
arena**

I forbindelse med forestillingene *Archive* av den israelske koreografen Arkadi Zaides, og *Hearing* av den iranske dramatikeren og regissøren Amir Reza Koohestani inviterer vi til samtaler med kunstnerne. På hvert sitt vis tar disse to forestillingene for seg den politiske situasjonen i Midtøsten, og kunstnerne bak er kjente aktører i sine hjemland og i det internasjonale scenekunstheltet.

Ved siden av å rette fokus på de eksplisitt politiske temaene forestillingene tar opp, ønsker vi med disse forestillingene å rette fokus på kunstens vilkår som ytringsfrihetsarena.

Les mer om Arkadi Zaides på side 10 og Amir Reza Koohestani på side 44.

Samtalene er gratis og åpne for alle interesserte.

03.03 kl. 16.30:
Arkadi Zaides

18.03 kl. 16.30:
Amir Reza Koohestani

Foajé. Gratis,
ingen påmelding

In connection with the performances *Archive* by the Israeli choreographer Arkadi Zaides and *Hearing* by the Iranian director Amir Reza Koohestani we invite the audience to talks with the artists. Both of these two performances addresses the political situation in the Middle East, each in their own way, and the artists behind them are well known in their own countries as well as in the international field of performing arts.

Read more about Arkadi Zaides p. 10 and Amir Reza Koohestani p. 44.

The talks are free of charge and are open for everyone.

Arrangør: Oslo Internasjonale Teaterfestival,
Black Box teater. **Støttet av:** Fritt Ord.

FRIIT ORD

Gratis, ingen
påmeldingFra Anders Paulin og Johan Forsmans prosjekt *Three White Soldiers*

Utøverens rolle i teater og dans har endret seg over en lang periode og fortsetter å utvikle seg i ulike retninger. Forholdet mellom utøver og publikum er i utvikling og grensene er til tider helt opphevet. De tradisjonelle rollene som danser/koreograf og skuespiller/regissør er også i endring. I dette seminaret om utøveren undersøkes det hvordan disse endringene har innflytelse på og påvirker kunsten.

Forskere, koreografer, regissører, skuespillere og dansere inviteres til å diskutere, debattere og holde foredrag om utøverens utvikling. Hvilken rolle har utøveren i samtidens teater og dans og hva kan en utøver være?

Kvelden før seminaret, etter første visning av Ingri Fiksdals verk *Cosmic Body* arrangeres det en kunstnersamtale mellom Ingri Fiksdal og André Eiermann. Denne samtalen vil være relevant for tematikken i seminaret, og seminardeltakere oppfordres derfor til å delta. Les mer om *Cosmic Body* på s. 19.

Seminar about the performer: The role of the performer, within theatre and dance, has evolved and changed for a long period of time, and continues to develop in different directions. The relation and border between performer-audience is evolving, and at times entirely repealed. The traditional roles of dancer/choreographer, actor/director are also subject to alterations. In this seminar about the performer, we would like to investigate how these changes and displacements influence and affect the arts. Scholars, choreographers, directors, actors and dancers are invited to discuss, debate and lecture about the development of the performer.

After the performance *Cosmic Body* by Ingri Fiksdal on March the 5th (the night before the seminar) there will be an artist talk with Ingri Fiksdal and André Eiermann. This talk will be of relevance to the seminar, and therefore the seminar participants are encouraged to attend the talk.

Lecturers:

Prof. Dr. André Eiermann (D)
theatre scholar, dramaturge
Lisa Charlotte Baudouin Lie (NO)
director, actor, playwright, writer
Anders Paulin (SE)
Director, dramaturge
Prof. Chrysa Parkinson (US)
Dancer, teacher
Trine Falch (NO)
performer, director

Moderator: Camilla Eeg-Tverbakk.
Kunstnerisk veileder: Ingri Fiksdal.
Initiativtaker og koordinator:
Valborg Frøysnes.
Støttet av: Kulturrådet og Fond for utøvende kunstnere.

Seminaret holdes på engelsk/
The seminar will be held in English.

Archive er laget av den opposisjonelle israelske koreografen Arkadi Zaides og handler om konflikten mellom Palestina og Israel i de okkuperte landområdene. B'Tselem (det israelske informasjonssenteret for menneskerettigheter i de okkuperte områdene) initierte i 2007 et prosjekt der de ga ut håndholdte videokameraer til palestinere som var bosatt i de mest konfliktutsatte sonene. Dette ble gjort for å synliggjøre for israelere og verden for øvrig, hvordan palestinere utsettes for menneskerettighetsbrudd fra israelske soldater. Kameraene viser krigshandlinger mens danseren på scenen speiler soldatenes bevegelser slik at han fremstår som en skygge av soldatene på lerretet.

Zaides har bakgrunn fra det kjente dansekompaniet Batsheva Dance Company som ble stiftet i Tel Aviv av Martha Graham og Batsheva De Rothschild i 1964. *Archive* er et sjangeroverskridende verk – en hybrid mellom dokumentarteater og samtidsdans.

Som en del av festivalens seminar om teaterscenen som ytringsfrihetsarena arrangeres det en kunstnersamtale med Arkadi Zaides 3. mars kl. 16.30. Les mer på side 6.

Archive is a solo dance piece by the oppositional Israeli choreographer Arkadi Zaides. The piece is based upon genuine recordings made by Palestinian inhabitants with hand held cameras. The cameras were provided by the B'Tselem (The Israeli Information Center for Human Rights in the Occupied Territories) in order to document to the people of Israel and the world in general, how human rights violations inflicted by Israeli soldiers affects the Palestinian inhabitants. The dancer on stage resembles a living shadow as he's mirroring the violent acts of the soldiers on screen.

Arkivmateriale: volunteers for the "Camera Project" of B'Tselem – The Israeli Center for Human Rights in the Occupied Territories: Iman Sufan, Mu'az Sufan, Bilal Tamimi, Udai 'Aqel, Awani D'ana, Bassam J'abri, Abu'Aysha, Qassem Saleh, Mustafa Elkam, Raed Abu Ermeileh, Abd al-Karim J'abri, Issa 'Amro, Mu'ataz Sufan, Ahmad Jundiye, Nasser Harizat, Abu Sa'ifan, Muna A-Nawaj'ah, Oren Yakobovich, Nayel Najar

Konsept og koreografi: Arkadi Zaides. **Videokonsulent:** Effi and Amir (Effi Weiss and Amir Borenstein). **Lydkunst og stemmedramaturgi:** Tom Tlalim.

Kunstnerisk rådgivning: Katerina Bakatsaki. **Assistent koreografi:** Ofir Yudilevitch. Kostyme: Adam Kalderon.

Lysdesign: Thalie Lurault. **Grensesnitt, fjernkontroll:** Pierre-Olivier Boulant.

Teknisk regi: Etienne Exbrayat.

Lydtekniker: Cyril Communal. **Produksjon:**

Yael Bechor/Naama Golan. **Produsent:** Arkadi Zaides. **Co-produksjon:** Festival D'Avignon (FR), CDC Toulouse (FR), Theatre National De Chaillot (FR), CNDC Angers (FR), The Emile Zola Chair for Human Rights (IL). Residens: CDC Toulouse (FR), CNDC Angers (FR), STUK Leuven (BE), Theatre National De Chaillot (FR), WP Zimmer (BE), Amsterdam Master of Choreography (NL). **Internasjonal distribusjon:** Key Performance.

As anthropological as it is polemical, *Archive* takes dissent to a choreographic level that is neither abstract nor pure imitation but part of what Zaides calls his search for the real choreography: is it what we see in the theatre or is it manifest outside? *Archive* blurs the distinction between the two and in doing so makes a powerful, devastating statement.

WRITINGABOUTDANCE.COM

Archive is less of a direct political critique of the conflict in Gaza, and more of a call for conversation, engagement, and compassion.

DANSCUSSION.COM

Yes, the work is ostensibly about the political moment in the Middle East; but it also reflects incisively on the ways in which each one of us has the capacity and the propensity to dispense with civility and humanity, and in an instant can devolve into physical, emotional and emotional repression.

THEDANCECURRENT.COM

Gratis, ingen
påmelding

Marino Formenti blir omtalt som «a Glenn Gould for the 21st century» av Los Angeles Times. Vi er stolte av å kunne presentere hans performance *Nowhere* som del av årets festival. Med et eget gallerirom på Grünerløkka og ett av Oslos beste konsertflygel vil han spille alt fra Björk til Chopin fra klokken 10.00 om morgenen til 22.00 om kvelden seks dager til ende. I denne perioden kan man nå som helst og uten forhåndsbestilling eller billett komme innom for en uforpliktende og unik musikkopplevelse. *Nowhere* er ett vakkert, kompromissløst og ambisiøst prosjekt som er gratis og åpent for alle.

Formentis konserter beskrives av internasjonal presse som «mesmeric, shamanic, unforgettable... he is in short a phenomenon» (Los Angeles Times). Han har blitt beskrevet som «visionary» av The New York Times, og som «super-human» av The Los Angeles Times. LA Weekly skrev at «Formenti invoked a state of exhilaration beyond any experience» og østerrikske Der Standard hedret ham som «fantastic... incredibly gripping». I en anmeldelse av *Kurtags Ghosts*, skrev The San Francisco Chronicle; «What James Joyce did for the novel, Formenti seems intent on doing for the piano recital. The results were unforgettable.»

a Glenn Gould for the 21st century.

LOS ANGELES TIMES

What James Joyce did for the novel, Formenti seems intent on doing for the piano recital.

The results were unforgettable.

SAN FRANCISCO CHRONICLE

We are proud to present the renowned concert pianist Marino Formenti, or the Glenn Gould of our time as the Los Angeles Times resolutely put it.

His performance *Nowhere* is our gift to the people of Oslo. We have provided Marino with one of the absolute best pianofortes available in Oslo and a gallery space in one of Grünerløkkas shopping streets. 12 hours a day, for six days he will play musical pieces ranging from Björk to Chopin. You will not need a ticket or a booking. All you need is an opening in your calendar to pop in and listen to this uncompromising, ambitious and beautiful piece.

Av og med: Marino Formenti

Iggy Lond
Malmberg (SE)

boner

02.03. kl. 21.00

03.03. kl. 21.00

Lille scene

Foto: Maïke Lond

Kanskje skrev Shakespeare *Hamlet* fordi det bak scenen på The Globe lå en kongekrone som veldig gjerne ville skinne i rampelyset?

boner gir tingene en stemme og spør seg hva tingene vil. En sosiologisk forståelse av en gitt situasjon kan ikke oppnås ved bare å studere menneskers adferd. Man må også ta i betraktning tingenes rolle i situasjonen. Dette er premissgrunnlaget for *boner*. Forestillingen ser ikke bare teaterhendelsen fra tingenes ståsted, men sidestiller publikum, skuespiller og ting inntil man kan lure på hvem som egentlig sitter med kontrollen over situasjonen.

boner er eksperimentell uten å lene seg på sjokk-effekter, udramatisk uten å være postdramatisk og minimalistisk uten å være kjedelig.

Imagine if Shakespeare wrote *Hamlet* in order to please a prop. Imagine a crown lying backstage at The Globe, lusting for time in the limelight.

boner provides these muted objects with a voice. The show works under the premise that one cannot gain a sociological understanding of a situation purely through looking at human behaviour. One must also take the objects, which are enabling (and co-creating) the situation into consideration. In *boner* the actor, the audience and the objects are equal. These agents are presented next to each other and thereby democratized and perceived as equally important, dependent and controlled by each other. *boner* is experimental without aiming for shock-value, non-dramatic without being post-dramatic theatre, and minimalistic without being boring.

Av og med: Iggy Lond Malmberg.

Tekniske løsninger og dramaturgisk rådgiving: Maïke Lond Malmberg.

Co-produksjon: Kanuti Gildi SAAL i samarbeid med: Baltic Cricle Festival (Helsinki), Inkonst (Malmö). **Støttet av:** Cultural Endowment of Estonia Støtte til residens: Nordic and Baltic Mobility programme.

Spreafico
Eckly (NO)

What a classic is and how it performs in (our) time. Paul McCarthy, Rocky, 1976

04.03. kl. 18.00
05.03. kl. 17.00
Foajé

What a classic is and how it performs in (our) time. Paul McCarthy, Rocky, 1976 utgjør både tittel og problemstilling for forestillingen til kunstnerduoen Spreafico Eckly i samarbeid med Sergiu Matis. Også innen performancekunsten finnes det klassikere. *Rocky* ble skapt som en reaksjon på den første filmen om bokseren Rocky Balboa – udødeliggjort gjennom Sylvester Stallone. McCarthy har ofte latt seg inspirere av erkeamerikanske populærkulturelle fenomener som Disneyland, såpeopera, B-filmer og tegneserier. McCarthys paradiske Rocky-figur er sårbar og naken. Originalverket til McCarthy kan sies å fungere som et velplassert mageslag mot den friksjonsløse superhelten vi kjenner fra Hollywoodfilmene.

Spreafico Eckly har laget en nøyaktig rekonstruksjon av den originale videoen, der hvert slag er registrert ved et notasjonssystem som igjen danner et partitur av bevegelser. Ekstrem formalisme møter 70-tallets performancekunst og store mengder ketchup i foajéen på Black Box teater. Det er duket for et historisk tilbakeblikk der det store spørsmålet er: hva konstituerer klassikeren og hvordan står den seg over tid?

What a classic is and how it performs in (our) time. Paul McCarthy, Rocky, 1976.

This is both the title and the issue of this performance by the artistic duo Spreafico Eckly in collaboration with Sergiu Matis. Classics are to be found everywhere. Performance art is no exception. Rocky was first created as a reaction to the first film about Rocky Balboa - forever immortalized by Sylvester Stallone. McCarthy draws his inspiration from arch American popular cultural phenomena like Disney world, soap operas, B-movies and cartoons. McCarthy's Rocky-parody is naked, vulnerable and works as a well-placed knockout on the frictionless superhero known from Hollywood blockbusters.

Spreafico Eckly has treated the original video as choreography by noting all movements in a score.

Extreme formalism meets 70's performance, theory meets ketchup in our foyer at Black Box teater. The stage is set for a historical retrospective on the history of performance art. And the real question is: What a classic is and how it performs in (our) time?

Regi: Andrea Spreafico. **Med:** Sergiu Matis og Andrea Spreafico. **Movement notation:** Caroline Eckly og Sergiu Matis. **Assistanse, regi:** Caroline Eckly. **Rådgivere, utvikling:** Anne-Cécile Sibué-Birkeland (Cassiopee Office), Cameron MacLeod, Peter Wendl. **Fotografi** av Giuseppina Cassetta av Luca Di Giorgio. **Co-produksjon:** BIT Teatergarasjen og 4+4 Days in Motion. **Støttet av:** Norsk kulturråd og Bergen Kommune. **Produksjon:** Spreafico Eckly.

Spreafico
Eckly (NO) 18

What a classic is and
how it performs in (our)
time. Paul McCarthy,
Rocky, 1976

2 R O M A
3x L R L f fall into kneeling.
stand up

7

13x R/L h e f e ch

16 Backup & Hop from to & Attack 2x L

6x R/L ch 4x R/L h R ch 2x L h

L R h 2x L ch

R ch

to the CAM LL R LR

6x R fh (reacting
big with
left) 2x L f ch

CLAP 4x

4x L h L f LR ch ~~LL ch~~

4 up, rebound, dick out

6x L f L f LR ch LL ch

4x L stomach 5x L L L R L L R f

6. bottle L BALLS R → R on PENIS 2x ASS 1x Thigh
hops & mirroring shoulder dance face ↓ gloves ↓

3RD ROUND

1 big jump, touch dick - bounce attacking out

6x L R f

7x Lsh Rsh Lsh Lsh ^{standing tall} Lf Rsh Rsh

8x Lf ^{wall} Lf wall ⁴ Rf Lf Rf Lf Rf Lf

4x Rf Lf wall Rf Lf fall back R fist on the wall

5 head down (defensive)

2x Lfh Rfh

4x Lfh Rfh Lfh

4x Lsh Rsh 2x Lliv Rliv

9

3x Rop Lop Rop

3x Lop Rsh 5x Rf Lf step back

touch face ^{both hands} 15

8x L R R f Lf Rf Lf

stand up touch mark out on 12 left arm up

Ketchup drink standing

4x Lf ~~LLRf~~ hard breathing 12 up on the knees

Beat the Drum er en serie av forestillinger med fokus på samtiden og fremtiden. Hvordan vi forholder oss til problemer i dag og hvordan vi kan komme oss videre. Første del i serien er forestillingen *Beat the Drum: Walk* som hadde premiere juni 2015 i København og ble vist i Oslo høsten samme år. Den har fokus på samhörighet og stiller spørsmål til individ og samfunn: Hva ser du rundt deg i dag? Hva vil du gjerne se? Og hva er du villig til å gi eller ofre? I starten av forestillingen blir publikum tatt med på en gåtur i nabolaget og blir bedt om å tenke over fremtiden.

en meget klok forestilling

SCENEKUNST.NO

Foto: Camilla Jensen

Beat the Drum: Walk deals with people's concerns of living in a bubble, what kind of art is important today and how one can make new stories and connections? In the beginning of the performance the audience is invited for a walk through the neighbourhood and asked to contemplate around the future. *Beat the Drum* is a series of works focusing on the present and future. How do we deal with the tremendous problems of the present and how to continue? Can art be a part of this new beginning or not? The Norwegian theatre-company Verk Produksjoner is known for their epic and vaudevillesque form of acting with satirical and political undertones. The group has received numerous awards and raving reviews for their performances.

Av og med: Salla Hyttinen, Anders Mossling, Fredrik Hannestad, Solveig Laland Mohn, Camilla Eeg-Tverbakk, Mia Keinanen, Pernille Mogensen, Palle Krüger. **Støttet av:** Kulturrådet.
Foto, video: Camilla Jensen.

Med *Cosmic Body* samarbeider Fiksdal nok en gang med utøver Pernille Holden, musiker Ingvild Langgård (Phaedra) og scenograf Signe Becker.

Evighetsmaskinen bygger på en hypotetisk idé om at evig bevegelse kan opprettholdes uten eksterne energikilder. Dette strider mot termodynamikkens første og andre lov, men har ikke hindret fysikere fra å jakte på utopien. Selv kosmos er underlagt termodynamikkens lover. Kosmos er kaosets motpart og ble av vitenskapsmannen Pythagoras etablert som betegnelse på universet. *Cosmic Body* er et gjennomkomponert gesamtkunstwerk der krautrockens «kosmische musik» møter Einstein on the Beach og minimalismekomponisten Terry Riley. Resultatet er et ambient rom som ikke insisterer. *Cosmic Body* fordrer en utvidelse av New Age-begrepet «deep listening» til «deep spectatorship» og kan sees som scenekunstens svar på evighetsmaskinen.

Ingri Midgard Fiksdal er koreograf og for tiden stipendiat ved Kunsthøgskolen i Oslo. Fiksdals arbeider handler om persepsjon og affekt, og hun legger vekt på en likestilling av de ulike elementene innad i forestillingene – musikk, lys, scenografi, kostyme og dans/koreografi. Publikum er alltid en viktig del av verkene, som har som mål å skape midlertidige kollektiv mellom utøvere og tilskuere. Kollektivet refererer i denne sammenhengen til oppmerksomhetsmodi og sensorisk overføring, heller enn interaktivitet.

Hennes siste produksjoner *HOODS* (2014), *BAND* (2013), *Night Tripper* (2012) og *The Orchard Ballads* (2011) har alle hatt premiere på Black Box teater og turnert i Europa og USA, samt en rekke arenaer i Norge. Flere av dem er laget sammen med utøver Pernille Holden, scenograf Signe Becker og komponist Ingvild Langgård. *Night Tripper* vant Osloprisen i 2012 og *HOODS* vant Dansekritikerprisen fra Norsk Kritikerlag i 2014.

Kunstnersamtale med Ingri Fiksdal og André Eiermann etter forestillingen 05.03.

With *Cosmic Body* Fiksdal collaborates once again with performer Pernille Holden, composer Ingvild Langgård (Phaedra) and scenographer Signe Becker. The Perpetuum Mobile is based on a hypothetical idea that perpetual motion can be maintained without external energy sources. This violates the first and second law of thermodynamics, but has not stopped physicists from hunting for utopia. Cosmos was named by scientist Pythagoras and established as a name for the universe. *Cosmic Body* is a thoroughly composed Gesamtkunstwerk where Krautrock's Kosmische Musik meets Einstein on the Beach and minimalist composer Terry Riley. The result is an ambient room that does not insist. *Cosmic Body* requires an expansion of the New Age concept of "deep listening" to that of "deep spectatorship" and can be seen as performing arts' answer to the Perpetuum Mobile. After the show on March the 5th, there will be an artist talk with Ingri Fiksdal and André Eiermann.

Koreograf: Ingri Fiksdal. **Scenografi og lysdesign:** Signe Becker og Tilo Hahn. **Musikk:** Ingvild Langgård. **Lys teknikk:** Jan Harald Ovrum. **Utøvere:** Anne-Mareike Hess, Pernille Holden, Martin Lervik og Imre Vass. **Kostyme:** Mia Melinder og Signe Becker. **Outside eye:** Rosalind Goldberg og Venke Sortland. **Produsent:** Nicole Schuchardt. **Administrator:** Eva Grainger. **Foto:** Antero Hein. **Co-produsenter:** Black Box teater, BIT teatergarasjen, Teaterhuset Avant Garden og AGAP-nettverket, BUDA Kortrijk og MDT Stockholm. **Støttet av:** Kulturrådet og Program for kunstnerisk utviklingsarbeid.

Stille eufori og ekstase.

SCENEKUNST.NO

**Totalt ga det meg en
opplevelse av at jeg hadde
vært inne i noe som jeg
aldri ville vært foruten.**

NRK P2 KULTURNYTT

Ingri Fiksdal (NO)

Cosmic Body

Lisa Lie /
PONR (NO)

**Skogs-
underholdning**

05.03. kl. 21.00

06.03. kl. 21.00

Lille scene

Foto: David Zadiq

Is that all there is? Hva får deg til å tro at drømmer er mindre virkelige?

I *Skogsunderholdning* inviteres du med inn i et scenerom der trærne henger opp ned i taket og tåka ligger tjukk. Kveldens reptilvert guider oss gjennom den mangfoldige historien, og utfordrer oss til å ikke å stole på alt vi vet. I mellomtiden koker butleren Carlos blod til reptilverten, for å unngå kollaps.

Skogsunderholdning er en frodig og burlesk stand up-cabaret, som mest sannsynlig vil etterlate deg med en følelse av at alt fortsatt er mulig. Forestillingen hadde premiere i 2007, vart en publikumssuksess og har siden oppnådd kultstatus.

Lisa Charlotte Baudouin Lie er scenekunstner, regissør, skuespiller, dramatiker og forfatter. Pony of No Return (PONR) er Lies skiftende plattform av kunstnerisk medvirkende og samarbeidspartnere der Lie er kunstnerisk leder. Med PONR og tidligere med performanceteaterduoen Sons of Liberty, har hun hatt stor innflytelse på norsk scenekunst gjennom en blanding av pop-kultur, trash og misantropisk ærlighet. PONR var sist aktuell med forestillingen *Blue Motell* som ble nominert til Ibsenprisen 2014 og som bidro til at Lie fikk Heddaprisen for særlig kunstnerisk innats i 2015. Forestillingen ble i tillegg nominert i kategoriene beste mannlige medspiller og beste scenetekst. I april har Lisa Lie premiere på sin nyeste produksjon, *I CLONI*, på Black Box teater. Lisa Lie er husdramatiker ved Dramatikkens hus i perioden 2014–2016.

Intelligent og humoristisk

KLASSEKAMPEN

Enkelt, fantasieggende og frodig

AFTENPOSTEN

Et overflødigshorn... skarp humor

SCENEKUNST.NO

Eg reknar med at lesaren har forstått at denne meldaren er meir enn vanleg begeistra. I det hypnotiserte draumelandskapet blant astrale objekt og fabeldyr må kvar einskild legge inn si eiga tolking av kor skillet mellom fakta og fiksjon går. Men den som ikkje finn ei mening i denne oppsettinga, eig ikkje fantasi!

KLASSEKAMPEN

Skogsunderholdning (Woodland Games) is a journey through the human constructions of reality. The theme of the show circles the question: what is reality, really? The performance moves swiftly between fantasy and reality while the borders between true and untrue and more or less incredible theories are erased. We'll be guided through confessions, rituals and half-scientific facts by our reptile hostess, and rejoice in the fact that prince Charles just might be a lizard from outer space. Lisa Lie is an author, artist and performance artist from Trondheim. Lies latest show *Blue Motell* got great reviews and was awarded with a Hedda prize for "special artistic achievement. It was also nominated for the Norwegian Ibsen Award. Lie works with the idea of the medieval carnival as described by Bakhtin as the "other life of the people". You can't be a mere spectator to the medieval carnival- you have to live it. The stage is transformed into a site where everything is vital at all times, where the abstract and irrational is taken seriously and where hallucinations arise from the collective uncounscious and our shared history.

Skuespill/dramatiker/instruktør:

Lisa Lie. **I rollen som Carlos, butleren:** Ivar Furre Åm. **Scenograf:** Erik Tidemann.

Lydlandskap: Trygve Brøske/ Lisa Lie.

Lysdesign: Maria Radeborg. **Outside eyes:** Harald Nissen, Stina Kajaso. **Gode hjelpere:** Elin Amundsen Grinaker, Sissel Lie, Jan Ingar Thon, Magnus Lie Hetland med flere. **Co-produksjon:** Teaterhuset Avant Garden. **Støttet av:** Kulturrådet, Trondheim kommune, Sør-Trøndelag Fylkeskommune, Fond for lyd og bilde.

Mette Ingvarsten (DK)

69 Positions

08.03. kl. 19.00

09.03. kl. 19.00

Store scene

Foto: Virginie Tafner

Overdrivelse, nakenhet, løssluppen erotikk, rituell nytelse, publikumsdeltakelse og politisk engasjement, er alle uttrykk for den seksuelle utopi som preget 1960-tallets motkulturelle og eksperimentelle forestillinger.

69 Positions er en guidet tur gjennom et arkiv av disse uttrykkene, der kunstnerens egen kropp gjøres til et felt for fysisk eksperimentering.

Forestillingen er en solo i verksyklusen *The Red Pieces* hvor hun plasserer kropp, seksualitet og samfunnsstrukturer under lupen. Under festivalen kan du også se forestillingen *7 Pleasures* fra samme syklus.

Mette Ingvarsten er en dansk koreograf og danser som de siste årene har arbeidet med koreografi i utvidet forstand. Hun gjestet Oslo Internasjonale Teaterfestival i 2014 med *Evaporated Landscapes* og *The Artificial Nature Project*.

**palpably exciting, open, messy,
and hypersensitive**

FLASH ART

**admirably ambitious, audacious
lecture-performance**

THE NEW YORK TIMES

Excess, nudity, orgy eroticism, ritualistic pleasure, audience participation and political engagement, all expressions of the sexual utopia particular to the counterculture and experimental performances of the 60s. This guided tour through an archive of sexual performances, serves as a filter for Mette Ingvarsten to explore unresolved issues about sexuality in contemporary practices today. In doing so, her body turns into a field of physical experimentation and uncanny sexual practices emerge in relation to the environment that surrounds her. *69 Positions* leads visitors through a space with performances, books, films, texts and images brought alive through movement and speech in order to experience the connection between the intimate sphere and public space. With this solo the Danish choreographer Mette Ingvarsten starts a new cycle of work, where she places sexuality, the relation between the politics of the body and structures of society, in focus.

Utøver, konsept, koreografi: Mette Ingvarsten. **Lys:** Nadja Räikkä. **Scene:** Virginie Mira. **Lyddesign:** Peter Lenaerts med musikk av Will Guthrie (Breaking Bones). **Dramaturgi:** Bojana Cvejic. **Teknisk regi:** Nadja Räikkä / Joachim Hupfer. **Lyd:** Adrien Gentizon. **Management:** Kerstin Schroth. **Produksjon:** Mette Ingvarsten/Great Investment. **Co-produksjon:** apap/scene (Salzburg), Musée de la Danse / Centre Chorégraphique National de Rennes et de Bretagne, Kaaitheater (Brussels), PACT Zollverein (Essen), Les Spectacles vivants – Centre Pompidou (Paris), Kunstencentrum BUDA (Kortrijk), BIT Teatergarasjen (Bergen). **Støttet av:** Théâtre National de Bretagne (Rennes), Festival d'Automne à Paris, DOCH – University of dance and circus (Stockholm), The Flemish Authorities & The Danish Arts Council and The European Commission.

Vi har alle sett skrekfilmer der man ved å legge på et muntert musikkspor understreker bestialiteten ved en mordscene. *Death is Certain* virker litt på samme vis. Forestillingen har turnert det som er av festivaler, kunstmesser og muséer siden den ble laget av den tyske scenekunstneren Eva Meyer-Keller i 2002. Forestillingens konsept er genialt i all sin enkelhet. Keller demonstrerer ulike måter å ta livet av forsvarsløse kirsebær. Anmelderen David Keane ved Dublin Dance Festival beskrev forestillingen på treffende vis: «*Death is Certain* gjør det kunsten er ment å gjøre; den genererer følelser, leder til refleksjon og gjør at man relaterer til det virkelige liv. Ulykker, mord, folkemord, dødsstraff og den kyniske skjønnhetsindustrien er bare noen av temaene man eksponeres for i denne herlige lille forestillingen».

I den grad det er mulig å lage en herlig forestilling om dødsstraff, har Meyer-Keller med svært enkle midler klart nettopp dette.

We are all familiar with the classic horror movie trick where the director let merry music accompany a gruesome murder in order to reinforce the bestiality of the scene. *Death is Certain* is kind of like that. First performed in 2002, this piece of live art by Eva Meyer-Keller, has been consistently doing the rounds of festivals, museums, and theatres internationally ever since. The concept of the performance is simple, yet brilliant. Keller is presenting the audience with various ways to kill a defenceless cherry. The essence of the performance are beautifully described in a review by David Keane who saw the piece at the Dublin Dance Festival: "*Death is Certain* does what art is meant to do; it generates thought and connects to human emotion. Accidents, murder, genocide, death penalty, the beauty industry. These and more can be seen in this wonderful little piece, with each cherry's death being open to interpretation." Keller has managed the impossible by creating a charming performance about death penalty.

Av og med: Eva Meyer-Keller.

Støttet av: Vooruit Gent, Stuk Leuven.

Margrét Sara
Guðjónsdóttir (IS)

Spotted

08.03. kl. 21.00

09.03. kl. 21.00

Lille scene

Foto: Lasse Dahl

Spotted er en del av den islandske koreografen Margrét Sara Guðjónsdóttir *Blind Spotting Performance Series*. Serien eksponerer den utbrente, utslitte og fremmedgjorte kroppen som følger som en konsekvens av vår tids prestasjonskultur, samtidig som den undersøker denne ødelagte kroppens potensial for motstand. Hos Brecht var fremmedgjøring en dramaturgisk strategi. I vår tid er fremmedgjøring en overlevelsestrategi. Guðjónsdóttir har med denne serien truffet en nerve i vår samtid der hun lar danserne bevege seg i en saktegående sfære som er vakker og angstfylt på samme tid.

For norske tilskuere er Margrét Sara Guðjónsdóttir kjent for sitt samarbeid med Gisèle Vienne, Dennis Cooper, Stephen O' Malley og Peter Rehberg i forestillingene *Kindertotenlieder* og *This is How You Will Disappear*. Rehberg har også komponert musikken til *Spotted*, et dystert og noise-orientert elektronikallandskap.

The Icelandic choreographer Margrét Sara Guðjónsdóttir, that resides in Berlin, works with phenomenal consistency. With lightness in execution, she builds to her account an unpleasant scene incorporating the gaze when working with space and time with a heart-stopping complexity evolving around themes such as identity, body and subject versus object (...)The compulsive vulnerability in the performance *Spotted* clings to the mind as an irritable yet great judgment of our time.

ANNA ANGSTRÖM SVD KULTUR

With minimalistic precision – this constant flow of information gushing over the non shielded human being comes to a point of no return/ a turning point which creates physical and psychological stress when the exploitation works as if it is integrated on a personal level in the non shielded human being. The dancers Louise Dahl and Marie Ursin give such a strong and impressive performance that it's hard to differentiate between the artistically crafted physical work and the bigger picture of the performance. It's simply all existing there together as one.

INGELA BROVIK, DANSTIDNINGEN

Spotted is part of the *Blind Spotting Performance series* by the Icelandic choreographer Margrét Sara Guðjónsdóttir. The main topic of the series as a whole is the vulnerability of the fragile bodies constituting the achievement-oriented society of our time. Tracing the consequences of bodies obliged to "self-design", showing symptoms of burn out and alienation the performance works attempt to bring out the "cracks" in the "ruined" body and reveal the invisible and hidden places of this body. Whilst it might be a spent and numb body its state is celebrated as a denial of the imperative to achieve and contrasts the logic of hyperactivity with another kind of energy and strength. A body that opposes influences and exerts a subversive power on its environment. Transferring itself, as a kind of physical-energetic contagion, onto the bodies of the audience. From the starting point of letting the body fall and surrender completely, this body continues it's emptying and disintegrating to the extreme during the performances. The disintegration of the body of the performers is continued inwardly simultaneously by the audience through the steady, slow and hypnotic transformation taking place in front of their eyes.

Konsept/regi/koreografi/kostymer/ scenografi: Margrét Sara Guðjónsdóttir.

På scenen: Marie Ursin, Louise Dahl.

Lysdesign: Björn Kuajara. **Musikk:** Peter Rehberg. **Takk til:** Angela Schubot, Zohar Frank, Clement Layes, Jasna Layes.

Co-produsert av: Hauptstadtkulturfonds Berlin, Wilderness Residencies project of the Nordic-Baltic contemporary dance community keöja, Co-Production by Slingan: Atalante Gothenburg, Dansstationen Malmö, MDT. Life Long Burning cultural programm of the European Union 2013-2018 and the Cullberg Ballet dance company in Stockholm. **Residens:** Wilderness Residencies project of the Nordic-Baltic contemporary dance community keöja, Tanzfabrik Berlin and Advancing Performing Arts Project (APAP) production studio berlin. **Foto:** David Kiers, Lasse Dahl

I *7 Pleasures* får publikum førstehåndskjennskap til hvordan holdninger til nakenhet og seksualitet har endret seg gjennom tidene. Å undersøke kroppen, både ens egen og andres, går som en rød tråd gjennom Mette Ingvartsens nyeste verk. I fokus er kroppen som politisk uttrykk – hvordan den oppfattes – og kroppen som uttrykksmiddel i seg selv. *7 Pleasures* dreier seg om ulike aspekter ved nytelse, hedonisme og sensualitet. Danserne utfører en lang, ekspanderende bevegelse i syv stadier. De føler seg frem til andre kropper og hud, tester ut grenser, uventede konstellasjoner og utforsker spørsmålet: Hvordan kan vi bruke potensiell nytelse for å forstyrre eksisterende bilder og holdninger til nakenhet og seksualitet? Etterhvert utfolder det seg et spill hvor alle sider ved nytelse blir behandlet, vridd på og returnert i all sin prakt. Vibrerende, seigt, taktilt, visuelt, ekstatisk eller kollektivt; syv stadier fletter sammen ulike spørsmål til å bli et stort kart over nytelse.

Foto: Marc Coudrais

12 performers work on sensations and their representation. As a melting together of states, in a sensual movement, explored through the skin, bodies touch, test, lose their borders. They vibrate, enter into contact and composition with the objects that surround them – forming unexpected constellations of variable geometries. Little by little a sensation unfolds where every aspect of pleasure is handled, stirred, returned in all its glory. Vibrational, viscous, tactile, visual, contractual, ecstatic or collective: seven succeeding circles, draw up a map of pleasure to be experienced as much as deciphered.

Konsept og koreografi: Mette Ingvartsen.

Utøvere: Sirah Foighel Brutmann, Johanna Chemnitz, Katja Dreyer, Elias Girod, Bruno Freire, Dolores Hulan, Ligia Lewis, Danny Neyman, Norbert Pape, Pontus Pettersson, Hagar Tenenbaum, Marie Ursin. **Reserve:** Ghyslaine Gau. **Lys:** Minna Tiikkainen. **Musikk og soundtrack:** Peter Lenaerts, musikk av Will Guthrie (Breaking Bones & Snake Eyes). **Scenografi:** Mette Ingvartsen & Minna Tiikkainen. **Dramaturg:** Bojana Cvejic.

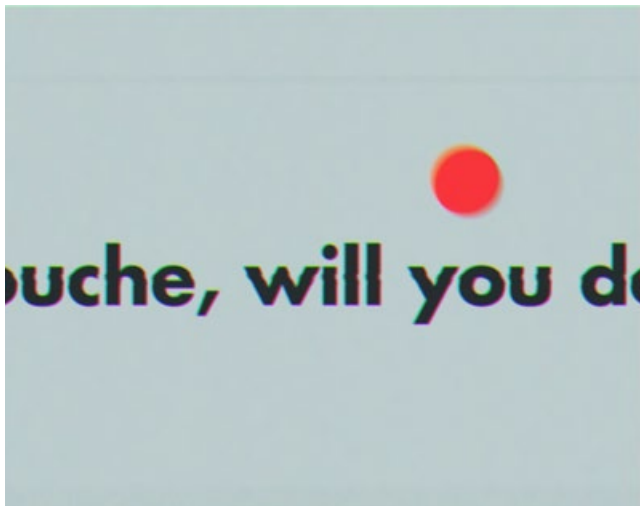
Koreografiassistent: Manon Santkin. **Lys-assistent:** Nadja Räikkä. **Teknisk ledere:** Joachim Hupfer & Nadja Räikkä. **Lydtekniker:** Adrien Gentizon. **Kompaniledelse:** Kerstin Schrotho. **Produksjonsassistent:** Manon Haase. **Produksjon:** Mette Ingvartsen/ Great Investment. **Co-produksjon:** steirischer herbst festival (Graz), Kaaithater (Brussels), Hebbel am Ufer (Berlin), Théâtre National de Bretagne (Rennes), Festival d'Automne (Paris), Les Spectacles vivants – Centre Pompidou (Paris), PACT Zollverein (Essen), Dansens Hus (Oslo), Tanzquartier Wien (Vienna), Kunstencentrum BUDA (Kortrijk), BIT Teatergarasjen (Bergen), Dansehallerne (København). **Finansiert av:** The Flemish Authorities, Hauptstadt-kulturfonds (Berlin) & Dansk Kulturråd. **Takk til:** Musée de la Danse/Centre Chorégraphique National de Rennes et de Bretagne. A House on Fire co-production; med støtte fra EUs kulturprogram. Research og opphold støttet av APAP; med støtte fra EUs kulturprogram.

Davis Freeman/
Random
Scream (US/BE)

Karaoke (ART)

11.03. kl. 23.00
Dansens Hus

Gratis, ingen
påmelding

Karaoke som samtidskunst under Oslo Internasjonale Teaterfestival.

Random Scream har over en periode invitert tjuedefem internasjonalt anerkjente kunstnere til å lage sin egen video til en populær karaokesang. Hver kunstner fikk et utvalg av sanger å velge mellom og ble bedt om å anvende sin egen kunstneriske stil til å reflektere over hvordan det er å leve i dagens verden. Utvalget av låter var gitt. Låten skulle være budskapet. Ellers sto de helt fritt, så lenge videoen passet karokemusikken og tekstene. De eneste utøverne denne kvelden vil være dere selv, altså publikum, du velger deg en låt å synge og aktiverer dermed kunstverket.

Davis Freeman er en amerikansk performancekunstner bosatt i Brussel. Han har tidligere jobbet med kjente kompanier som Forced Entertainment, Meg Stuart og Superamas. Med Random Scream utforsker han de ulike sidene av sin egen kunstneriske personlighet.

Karaoke (ART) is a show where artists and audience can sing classic karaoke songs featuring videos by established video artists from around the world. They are free to create whatever video they desire as long as it clearly embeds the karaoke music and words so people can sing along. Karaoke brings strangers together in a room to watch one another become stars for the moment. *Karaoke (ART)* shows artists using their personal style to reflect on life and society using a song as their conduit. Mixing the contemporary art world with a pop culture phenomenon creates something unexpected for both sides.

Kunstnere: Antonia Baehr (DE) *Killing Me Softly*. Amelie Befeldt (DE) & Pilvi Takala (FI) *Give a Little Bit*. Steven Cohen (SA) *I Will Always Love You*. Phil Collins (UK/DE) *In the Air Tonight*. Anouk De Clercq (BE) & Fairuz (BE) *New York New York*. Jai Du (ESP) *Alors dans*. Tim Etchells (UK) *Paint it Black*. Davis Freeman (US/BE) *Creep*. Gio Black Peter (US) *You've Lost That Loving Feeling*. Johan Grimont (BE) *You're the First, the Last, My Everything*. Gary Hill (USA) *Good Vibrations*. Chris Kondek (US) *Are You Lonesome Tonight*. Mait Laas (EE) *What a Wonderful World*. Andrew Lampert (US) *Suspicious Minds*. Ariane Loze (BE) *Tous les garçons et les filles*. Bjørn Melhus (DE) & Meg Stuart (US/BE/DE) *Let it Be*. Laure Prouvost (FR/UK) *Sweet Dreams*. João Salaviza (PT) *Sunny Afternoon*. Alex Serrano (ES) *Paroles Paroles*. Superamas (FR/AU/BE) *Resiste*. Lucas Racasse (FR) *Ca plane pour moi*. Sarah Vanagt (BE) *These Boots are Made for Walking*. Walter Verdin (BE) *Let's Dance*. Visual Kitchen (BE) *Bohemian Rhapsody*.

Konsept / kurator: Davis Freeman.

Videografikk: Sam Vanoverschelde.

Produsert av: Random Scream. **Støttet av:** Flemish Government. **Co-produsenter:**

Damaged Goods, Kunstencentrum Buda Kortrijk, Rotterdamse Schouwburg, International Film Festival Rotterdam Beursschouwburg Brussel, Nouveau Théâtre de Montreuil, Theatre Garonne.

Karokemusikk og lisensiering: Ameritz

Ord blir født, lever og dør i *Suite no. 2*, et korverk for fem solostemmer. Vokalistene synger ord fra en samling lyd-opptak hentet fra alt fra politiske taler til trash-TV, radikal poesi og samtaler overhørt på gaten. Lyden av hvert ord synges på nøyaktig samme måte som det uttales; med samme bøyning, rytme, nøling og pust.

Stemmene vi hører gjør en hel rekke ting; de lover, truer, kommer med erklæringer om krig eller kjærlighet, takker, ber, dreper og tar viktige beslutninger. Tilsammen oppstår det komplekse harmonier, drama, stort alvor og stor humor.

Lacoste bor og jobber i Paris. Han har skrevet for teater og radio i mange år, samt laget sine egne forestillinger. Arbeidene hans låner fra litteratur, teater, billedkunst, musikk og lydpoesi, alt med et stort engasjement for forskning.

They say a picture is worth a thousand words, but French artist Joris Lacoste literally shouts down that old saw in *Suite no. 2*, ... the question Lacoste puts to us on a bare stage: even in our selfie world, isn't language the most eloquent repository of human experience there is?

EXEUNT MAGAZINE

Words are born, live, and die in *Suite no. 2*, a choral work for five solo voices. The vocalists sing the "spoken" words as uttered on a collection of recordings taken from everything – political speeches, bad TV, radical poetry and street conversations. The sound of each word is imbued with the same inflection, rhythm, hesitation, breath as it was originally spoken. Woven into a musical score the words create complex harmonies, drama and humor.

Joris Lacoste lives and works in Paris. He has been writing for the theater and the radio since 1996, and has been creating and performing his own shows since 2003. Borrowing from literature, the theater, visual arts, music, and sound poetry, his work is structured by a deep commitment to research.

Languages: English, Japanese, French, Arab, Dutch, German, Portuguese, Spanish, Russian, Croatian, Lingala, Chinese, Danish, Sanskrit, Ourdou.

Konsept: Encyclopédie de la parole.

Komposisjon og regi: Joris Lacoste.

Musikk-design: Pierre-Yves Macé.

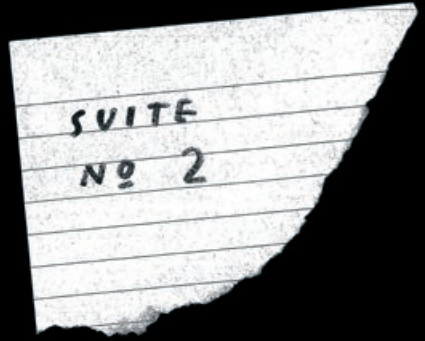
Utøvere: Vladimir Kudryavtsev, Emmanuelle Lafon, Nuno Lucas, Barbara Matijevic, Olivier Normand. **Assistanse og**

samarbeid: Elise Simonet. **Lys og video-design, teknisk management:** Florian Leduc. **Lyd:** Stéphane Leclercq. **Kostymer:**

Ling Zhu. **Produksjon:** Judith Martin, Marc Pérennès, Dominique Bouchot. **Co-produksjon:** Echelle 1:1, T2G – Théâtre de Gennevilliers, Festival d'Automne à Paris; Asian Culture Complex – Asian Arts Theater Gwangju, Kunstfestivaldesarts (Brussels), Théâtre de Vidy, Steirischer Herbst Festival, Théâtre Agora-Seinendan, La Villette – artists residencies 2015, Théâtre national de Bordeaux en Aquitaine, Rotterdamse Schouwburg, NXTST med støtte av EUs kulturprogram. **I samarbeid med:** T2G – Théâtre de Gennevilliers; Festival d'Automne à Paris. **Støttet av:** l'Institut Français as part of the CIRCLES initiative, Nouveau Théâtre de Montreuil, l'Usine – scène conventionnée (Tournefeuille).

The other suite, you know,
not the first one, but the one after.

Suite no. 2

Suite No. 2

Suite no. 1 2 3

Suite no. 2

SUITE NO. 2

Tale Dolven &
Gabel Eiben (NO/US)

That Catastrophe is a Fire

12.03. kl. 21.00
13.03. kl. 19.00
Lille scene

Blant internettslagere med nysende pandaer og skrittende babyer finner man en liten video som heter *Ode til en blomst*. Dette er yndig animasjonsvideo som illustrerer hvordan Richard Feynman, en for lengst avdød nobelprisvinner i fysikk reflekterer over fysikken som omgir oss i hverdagen. Det å gjøre videoer om fysikk til virale hits på internett krever en god dose karisma og formidlingsevne, noe Feynman hadde. Dette er egenskaper han deler med kunstnerduoen Tale Dolven og Gabel Eiben. I forestillingen *That Catastrophe is a Fire* har de latt seg inspirere av Feynman sin evne til å sette enkle ord på kompliserte tema. Etter at kvarkteori og kvantemekanikk gjorde verden til et litt mindre magisk sted å være, er det fint å tenke på at danserens nærvær på scenen og det performative elementet ved en teaterhendelse ikke lar seg forklare ved fysiske lover.

Gabel Eiben var tidligere skuespiller i Nature Theater of Oklahoma og har gjestet Black Box teater en rekke ganger. Tale Dolven har danset i det legendariske dansekompaniet Rosas som gjestet Black Box teater våren 2014. Sammen lager de underfundige forestillinger som på mesterlig vis kombinerer det beste av dans og teater i ett og samme rom.

Among viral hits like the sneezing panda and laughing babies one can stumble upon a small video called *Ode To a Flower*. This sweet little animation illustrates how Richard Feynman – a long departed winner of the Nobel Prize in Physics, reflects upon the physics of everyday life. In order to make a video on physics a viral hit on the Internet one must possess excellent communicative skills and a generous portion of charisma. Feynman had plenty of both. However, these are qualities also possessed by the artistic duo Tale Dolven and Gabel Eiben. Their latest performance *That Catastrophe is a Fire* is inspired by Feynman and his ability to explain complex phenomena by simple means. The world lost much of it's magic after quantum mechanics and quarks came along. It is therefore comforting to know that the performativity of the theatrical event cannot be explained through the laws of physics. Nor can a scientist examine a dancers presence on stage. Gabel Eiben is a former member of the theater company Nature Theater of Oklahoma. They have visited Black Box teater several times. Tale Dolven was part of the legendary dance company Rosas who performed at Black Box teater during spring season 2014. Together they have created a quirky performance witch masterly combines the very best of dance and theater.

Konsept, på scenen: Gabel Eiben og Tale Dolven. **Med hjelp fra:** Taka Shamoto.
lydesign: Davy Deschepper.
Lyddesign: Jon Guez. **Kostyme-rådgiver:** Isabelle De Cannière.
Tekst: Opptak av intervju med Richard Feynman, Matt Goldsborough og Gabel Eiben. **Foto:** Gabel Eiben og Tale Dolven.
Produsert av: Tale Dolven og Gabel Eiben.
Co-produsert av: BIT teatergarasjen, Teaterhuset Avant Garden, Black Box teater, RAS Sandnes. **Støttet av:** Fond for lyd og bilde. **Residens:** Workspace Brussels, Vooruit Kunstensentrum, Kaaitheater, RAS Sandnes, FringeArts Philadelphia.

Kate Pendry (UK/NO)

The Agony and the Ecstasy of Steve Jobs

Av Mike Daisey

13.03. kl. 21.00

14.03. kl. 16.30

Foajé

Hvor er iPhone'n din produsert? Og av hvem? Hvem var egentlig Steve Jobs? Og kan fortellingen om Steve Jobs' liv og Mike Daiseys reise til en hemmelig fabrikk i Kina (på størrelse med en by) fortelle oss noe om hvem vi har blitt?

Skuespiller og dramatiker Kate Pendry framfører her Mike Daiseys monologstykket *The Agony and the Ecstasy of Steve Jobs*.

I stykket forteller den amerikanske dramatikeren, aktivisten og journalisten Mike Daisey om sin sjokkerende reise til fabrikken der Apple produserer alle sine produkter. Der møter han blant annet en gruppe ulovlig organiserte arbeidere. Avsløringene fra Kina veves sammen med fortellingen om Steve Jobs' liv, en fortelling som i stor grad er synonym med historien til den personlige datamaskinen. Gjennom Mike Daiseys komiske blikk møter vi kanskje oss selv i døra, idet han viser oss hvordan teknologien har tatt over livene våre. Er den vår beste venn eller verste fiende?

Where is your iPhone produced?
And by whom? Who was Steve Jobs – really?
And can the story of Steve Jobs' life and
Mike Daisey's journey to a secret factory in
China (the size of a city) tell us something
about who we have become?

In the monologue *The Agony and the Ecstasy of Steve Jobs* the American playwright, activist and journalist Mike Daisey relates his shocking journey to the factory where Apple manufactures all its products. The strutting revelations from China are interwoven with the story of Steve Jobs' life, a story that is largely synonymous with the history of the personal computer. Through Mike Daisey's comic point of view we meet maybe ourselves at the door, as he shows us how technology has taken over our lives. Is it our best friend or our worst enemy?

Renowned actor and playwright
Kate Pendry will be reading the text in the
original language.

Fremført av: Kate Pendry. Teksten ble første gang fremført i Norge i regi av Oslo Internasjonale Teater, i samarbeid med Kate Pendry og Nordic Black Theatre.

«Forholdet ditt til iPhone'n din vil aldri bli det samme igjen... I dag er monologen fremført i land over hele verden. I Norge er det vanskelig å forestille seg noen gjøre det bedre enn Kate Pendry»

KLASSEKAMPEN

Foto: Tanja Steen

«Silvia Calderoni must be made of mercury, or some improbably liquid element that has yet to be discovered. Surely no body of mortal flesh could undergo the quicksilver transformations achieved by this remarkable performer in *MDLSX*, a perceptions-scrambling work from the Italian revolutionary theater troupe Motus»

THE NEW YORK TIMES

Med et eksplosivt lys- og lydbylde er *MDLSX* en ensom hymne til friheten til å fødes, til det å være noe mer enn grensene rundt sin egen kropp, noe mer enn hudfarge og kjønnsorganer. Forestillingen *MDLSX* ønsker å overskride kategorier, også de kunstneriske. Etter ti år i det Italienske kompaniet Motus eksperimenterer den prisbelønnede skuespilleren Silvia Calderoni her i et DJ/VJ-format.

MDLSX is an explosive sound device, a lysergic and solitary hymn to the freedom of becoming, to gender b(l)ending, to being other than the borders of the body, skin colour, sexual organs, being other than an imposed or acquired nationality, a belonging to a Fatherland. Rosi Braidotti in *On Becoming Europeans* talked of "an open belonging to Multiplicities", a text that suggests a post-nationalist identity...

And *MDLSX* aims at going beyond categories - the artistic ones, too. It is Silvia Calderoni's "outrageous" theatrical trip, who - after 10 years with Motus - experiments a Dj/ VJ-set like format, in order to start an exploration around borders that will be catalyzed, in 2017, in *Black Drama* (A Tragical Musical).

Autobiographical bits and literary evocations come together, and *MDLSX*, by blurring fiction and reality, swings from Gender Trouble to Undoing Gender.

We quote Judith Butler who, with Donna Haraway's *A cyborg Manifesto*, Paul B. Preciado's *Manifeste Contra-sexuel* and other bits of the kaleidoscopic universe of Queer, weaves the background of this monster-performance.

Med: Silvia Calderoni. **Regi:** Enrico Casagrande og Daniela Nicolò.

Dramaturgi: Daniela Nicolò og Silvia Calderoni. **Lyd:** Enrico Casagrande.

I samarbeid med: Paolo Baldini og Damiano Bagli. **Lys og video:** Alessio Spirli.

Produksjon: Elisa Bartolucci og Valentina Zangari. **Distribusjon Italia:**

Sandra Angelini. **Distribusjon:** Lisa Gilardino. **Produksjon:** Motus 2015.

I samarbeid med: La Villette - Résidence d'artistes 2015 Paris, Create to Connect (EU project) Bunker/ Mladi Levi Festival Ljubljana, Santarcangelo 2015 Festival Internazionale del Teatro in Piazza, L'arboreto - Teatro Dimora di Mondaino, MARCHE TEATRO.

Støttet av: MiBACT, Regione Emilia Romagna.

«Silvia Calderoni is a remarkable performer akin to watching a spastic, panting lizard juggling full speed on a treadmill.»

THEATRE IS EASY

«And so perhaps this is what revolution feels like, today's version. A story we thought we knew, told by a performer and within a frame that promises a recomposed authenticity in representation, in a transformative way.»

CULTUREBOT

«*MDLSX* is an experience not to be missed; a show that quotes queer studies, gender literature, but that also goes well beyond all this. Silvia Calderoni and her androgynous body, which becomes hypnotic and posthuman on stage, allows us to enter in a truly mythical dimension, while turning upside down our categories; as we leave, overwhelmed and grateful to *MDSLX*.»

INTERNAZIONALE

«*MDLSX* makes everybody clap, it leaves everybody truly moved and vigil, because Silvia Calderoni is incredibly talented, in that body and in that crystal-like voice of hers, because it is a show that leaves a sensation of hope and liberation in the mind.»

ATPDIARY.COM

«Brave and extreme. Overwhelming and cheerful. Dramatic and ironic. In one word wonderful.»

IL GIORNALE DI VICENZA

Motus (IT)

MDLSX

«The pink cloud effect» er et begrep som er hentet fra amerikanske alkoholavenningsprogram der pasienten gjennomgår 12 ulike stadier. Fasen intrefor ofte tidlig i behandlingsforløpet og kjennetegnes av en intens lykkefølelse og tro på egne evner til å overvinne avhengigheten. Imidlertid gir kombinasjonen av eufori og mangel på virkelighetsforankring ofte tilbakefall.

Inspirert av amerikanske såpeoperaer og reality-serier leker *Pink Cloud Effect* med kvinnen som stereotypi. Forestillingens bruk av allegorier og svart humor er trolig det nærmeste man kommer 90-tallets britiske in-yer-face-teater i 2016. All teksten i *Pink Cloud Effect* er samlet fra såpeserier, reality-TV, break-up-fora og andre mørke avkroker på internett. Forestillingen fremstår som en parafase over avhengigheten, rusen og bakrusen av vårt kollektive bekreftelsesbehov.

Pink Cloud effect is a term originally used in rehabilitation programs for alcoholism. In this program, the patient goes through 12 different stages. In the early stages of this program, many patients experience intense happiness and self-belief. This is called the Pink Cloud effect, and the combination of euphoria and distorted reality can often result in relapse. The performance has a clear affiliation with the british in-yer-face-theatre from the 90's. All text in The Pink Cloud Effect is exclusively gathered from soap operas, reality tv-shows, break-up-fora and other dark corners of the internet. The Pink Cloud Effect works as a paraphrase over the addiction, intoxication and hangover of our collective need of self-confirmation.

Med: Kjersti Aas Stenby, Marit Sirgmetts og Simona Bieksaite. **Produsent:** Ida Marie Sandvik **Co-produsent:** Black Box teater, Oslo. **Kunstneriske rådgivere:** Karmenlara Ely og Annalisa Dal Pra. **Lysdesign:** Oscar Udbye og Simona Bieksaitė. **En stor takk til:** Akademi for Scenekunst og Linnéa UIT Festival i Estland. **Støttet av:** Arts Printing House i Vilnius og Fond for Utøvende Kunstnere.

Niko Hafenscheid /
Pablo Castilla / Hedvig
Biong (BE/ES/NO)

Syden

16.03. kl. 18.00

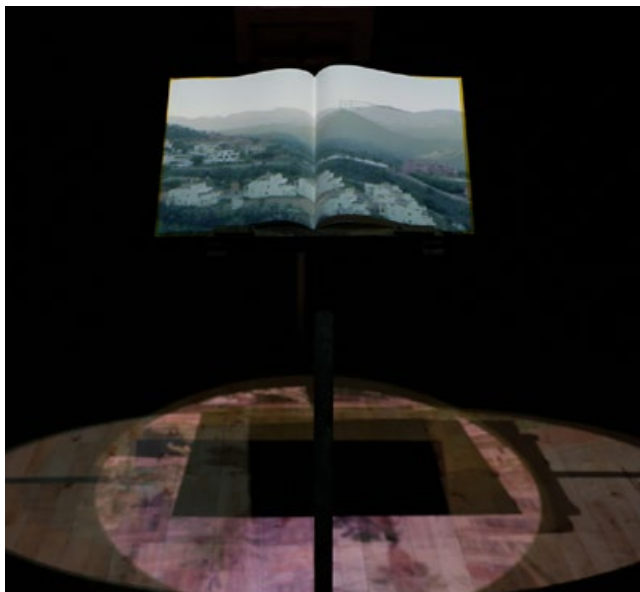
17.03. kl. 18.00

Foajé

Gratis, ingen
påmelding

Syden er et samarbeidsprosjekt mellom kunstneren Hedvig Biong, fotograf Pablo Castilla og musiker og lyddesigner Niko Hafenscheid. *Syden* er en hybrid som beveger seg i grenseland mellom dokumentarfoto, lyd, rom og sosiologi. Prosjektet utforsker forskjellige ideer om det kunstige versus det autentiske og ser på turisme som et kulturelt, eksistensielt fenomen.

Tittelen er hentet fra ideen om Syden, det oppdiktete ferielandet med evig sol og hvite strender, som et sted der det eksisterer ideelle levevilkår der man kan finne lykke og fred. Turisme har potensiale til å bli et mentalt sted for frihet der menneskene kan utforske seg selv i nye omgivelser langt vekk fra dagliglivets slit. Syden er en utopi som fungerer som et parallelt univers med egne regler, rutiner og rytmer. Installasjonen utforsker skjønnheten, mysteriene og perversitetene ved denne utopiske ideen.

Syden is a collaboration between visual artist Hedvig Biong (NO), photographer Pablo Castilla (ES) and musician/ sound designer Niko Hafenscheid (BE) on the theme of tourism and authenticity. *Syden* is a hybrid work using different medias for the creation of a space/ installation. The project exists on the boundaries of documentary photography, sound, space and sociology. The project investigates various ideas of the artificial versus the authentic, and is looking at the phenomenon of tourism as a cultural, existential and aesthetic phenomenon.

The title is taken from the existing idea of the Scandinavian word Syden ('South' in all Scandinavian languages), naming a created holiday-land with sun and beaches, a mental and physical space where ideal living conditions exists, and happiness and relaxation can be found. As tourism has the potential to be a mental space for freedom, where humans can explore themselves in a different environment, away from the constraints of daily-life, Syden is an Utopian land that functions as a parallel universe, ruled by own rules, routines and rhythms, displaying its own identity and aesthetics.

Konsept, utvikling og presentasjon:

Hedvig Biong, Pablo Castilla og Niko Hafenscheid. **Original tekst og bilder:** Hedvig Biong og Pablo Castilla. **Co-**

produksjon: workspacebrussels (Brussels).

Elina Pirinen (FI)

Personal Symphonic Moment

17.03. kl. 21.00

18.03. kl. 21.00

Lille scene

Sjostakovitsj skrev sin mest berømte symfoni i krisetid. Leningrads orkestermusikere bukket under av sult og utmattelse. Kultur måtte nedprioriteres og alternative protein-kilder vurderes. Sulten var så graverende at da symfonien var ferdigstilt i 1942, var det ingen fungerende orkestre som kunne fremføre verket. Utrolig nok fikk man skrapet sammen musikere fra flere hold. Innstuderingen var en enorm påkjenning for det utsultede orkesteret, men symfonien tok etterhvert form og kunne fremføres. Høytalere ble montert i gatene. Rett før konserten satte sovjeterne i gang et kraftig bombardement. Målet var å lamme de tyske troppene nok til å gi en pause fra skytingen i tidsrommet hvor konserten skulle finne sted. Snart gjallet tonene fra Sjostakovitsj sin syvende symfoni ut i Leningrads byrom. Det over 70 minutter lange verket ble for ettertiden hetende Leningradsymfonien og er blitt stående som et symbol på den frie ånds kamp mot ondskapsen.

Den finske koreografen Elina Pirinen foretar hva hun kaller «en scenisk obduksjon» av dette musikalske storverket. De tre danserne fyller scenen med primitivitet, intelligens, skjønnhet, idioti, erotikk, banalitet, sinne og sentimentalitet. *Personal Symphonic Moment* fremstår som ekspresjonisme i rendyrket form.

Personal Symphonic Moment is an on-stage autopsy of Dmitri Šostakovitš' Symphony No. 7, known as the Leningrad Symphony. On stage this vast piece of music spawns, sustains, and destroys different states of mind and physical being. It brings to the stage primitive, intellectual and subconscious moments of decay, consolation, beauty, idiocy, eroticism, looseness, pity, banality, anger and sentimentality. It articulates with an ethos the aspects of a human person and humanity fundamentally touching the fabric of society.

Konsept/koreografi/scenografi:

Elina Pirinen. **Dans:** Kati Korosuo, Katja

Sallinen, Elina Pirinen. **Lysdesign:**

Tomi Humalisto. **Tekst:** Heidi Väättänen.

Musikk: Dmitri Šostakovitš, 7th Symphony

performed by Mariss Jansons and

Leningrad Philharmonic Orchestra 1988.

Kostymedesign: Kaisa Rissanen, Milla

Moisio, Elina Pirinen. **Produsert av:**

Zodiak – Center for New Dance, Moving

in November-festival, Elina Pirinen,

Zodiak residency in collaboration with:

WorkspaceBrussels / Summer coaching

residency, Kone Foundation, Finnish

Cultural Institute for the Benelux

Støttet av: Samuel Huber Foundation,

Finnish Culture Foundation, Kone

Foundation

Hearing av Amir Reza Koohestani er et fiksjonsteaterstykke som skildrer situasjonen for unge kvinner i etterkant av revolusjonen i Iran i 1979. Stykket handler om å vokse opp under ekstreme forhold og handlingen finner sted på et jenteinternat. En av jentene har hatt guttebesøk på rommet. Forestillingen viser hvordan dette blir håndtert av den kvinnelige skoleledelsen og hvilke konsekvenser dette får for jenta. Tematikken i stykkene hans er universell selv om arbeidene tar utgangspunkt i situasjonen i Iran.

Amir Reza Koohestani ble født i Shiraz, Iran 1978. Da han var 16 år gammel begynte han å publisere noveller lokalavisene. Filminteressen gjorde at han i 1995 tok kurs i regi og kinematografi. I en kort periode var han også skuespiller, men dedikerte seg deretter til å skrive dramatik. Hans første stykker heter *And the Day Never Came* (1999) og ble aldri satt opp. Deretter skrev han *The Murmuring Tales* (2000) som høstet gode kritikker i Teheran under Fadjr Theatre Festival. Amir Reza Koohestani blir omtalt som den mest sentrale dramatiker og teaterskaperen i dagens Iran.

Som en del av festivalens seminar om teaterscenen som ytringsfrihetsarena arrangeres det en kunstnersamtale med Amir Reza Koohestani 18. mars kl. 16.30. Les mer på side 6.

Hearing by Amir Reza Koohestani is a fictional drama portraying the social situation for young women during the aftermath of the Iranian revolution of 1979.

The story takes place at a girls' boarding school and depicts how it's like to grow up in a time of great turbulence. Rumour has it that one of the girls has had a boy visiting her room. The drama evolves around this matter, how it is handled by the school administration and the personal consequences this lead to for the girl. Koohestani was born in 1978 in Shiraz, Iran. At 16 he began to publish short stories in local newspapers. Attracted to cinema, he took courses in directing and cinematography in 1995. After a brief experience as performer, he wrote his first plays: *And the Day Never Came* (1999), which was never performed and *The Murmuring Tales* (2000) which received attracted critical acclaim in Tehran, during the 18th International Fadjr Theatre Festival. Koohestani is one of the most important Iranian contemporary dramatists of today.

Tekst og regi: Amir Reza Koohestani.

Regiassistent: Mohammad Reza Hosseinzadeh. **Med:** Mona Ahmadi, Ainaz Azarhoush, Elham Korda, Mahin Sadri. **Video og teknisk regi:** Ali Shirkhodaei.

Musikk: Ankido Darash og Kasraa Paashaie. **Lyd:** Ankido Darash.

Lysdesign: Saba Kasmei. **Scenedesign:** Amir Reza Koohestani assistert av Golnaz Bashiri.

Kostymer og props: Negar Nemati. **Andreassistent:** Mohammad Khaksari.

Manager, scene: Mohammad Reza Najafi. **Kostymeassistent:** Negar Bagheri. **Oversettelse til engelsk/**

fransk: Massoumeh Lahidji. **Produksjon:** Mehr Theatre Group. **Co-produksjon:** La Bâtie – Festival de Genève, Künstlerhaus Mousonturm Frankfurt am Main, BOZAR – Centre for Fine Arts Brussels.

Produksjonsmanagere: Mohammad Reza Hosseinzadeh og Pierre Reis. **Kompani og turnemanager:** Pierre Reis.

Foto: Amir Hossein Shojaei

Amir Reza
Koohestani /
Mehr Theatre
Group (IT)

Hearing

Identity
Gender

Politics
Religion
Sex

Cosmos
Music
Art

anything
really

Festivalpakke: fem valgfrie forestillinger kun kr 500,-
Enkeltbilletter: kr 240,-/140,-
Er du under 25 år koster enkeltbilletter kr. 100,-

Billetter på www.billettservice.no.
Tlf: 815 33 133. Billetter kan også kjøpes på Posten, Narvesen, 7/11 eller i teatrets billettluke én time før forestilling.

Vi oppfordrer alle til å være tidlig ute ved henting og kjøp av billetter på teatret for å unngå kø. Billettluke åpner én time før forestillingsstart.

NB! Mette Ingvartsens forestilling *7 Pleasures* har eget billettsalg og selges ikke i festivalpakken eller som enkeltbilletter via Black Box teater. Billetter til denne forestillingen selges via Dansens Hus.

Følgende er gratis under årets festival og trenger ingen forhåndsbestilling: Marino Formenti: *Nowhere*, Davis Freeman/Random Scream: *Karaoke(ART)*, Niko Hafenscheid, Pablo Castilla, Hedvig Biong: *Syden*, samt alle seminarer og kunstersamtaler.

NB! Døren til teatersalen kan dessverre ikke åpnes ved for sen ankomst. Billetten blir ikke refundert.

Baren er åpen i forbindelse med alle festivalforestillinger og seminarer som foregår på Black Box teater. Vi har ikke matservering, men ta gjerne med medbrakt eller bestill takeaway.

Fredag 11.03. Friday 11.03.

21.00	Dansens Hus	Mette Ingvarstsen (DK): <i>7 pleasures</i>
23.00	Dansens Hus	Davis Freeman / Random Scream (US/BE): <i>Karaoke(ART)</i>

Lørdag 12.03. Saturday 12.03.

19.00	Store scene	Encyclopédie de la parole / Joris Lacoste (FR): <i>Suite No. 2</i>
21.00	Lille scene	Tale Dolven & Gabel Eiben (NO/US): <i>That Catastrophe is a Fire</i>
21.00	Dansens Hus	Mette Ingvarstsen (DK): <i>7 pleasures</i>

Søndag 13.03. Sunday 13.03.

16.00	Store scene	Encyclopédie de la parole / Joris Lacoste (FR): <i>Suite No. 2</i>
19.00	Lille scene	Tale Dolven & Gabel Eiben (NO/US): <i>That Catastrophe is a Fire</i>
21.00	Foajé	Kate Pendry (UK/NO): <i>The Agony and Ecstasy of Steve Jobs</i>
21.00	Dansens Hus	Mette Ingvarstsen (DK): <i>7 pleasures</i>

Mandag 14.03. Monday 14.03.

16.30	Foajé	Kate Pendry (UK/NO): <i>The Agony and Ecstasy of Steve Jobs</i>
19.00	Store scene	Motus (IT): <i>MDLSX</i>
21.00	Lille scene	stenby/sirgments/ bieksaite (NO/EE/LT): <i>Pink Cloud Effect</i>

Tirsdag 15.03. Tuesday 15.03.

19.00	Store scene	Motus (IT): <i>MDLSX</i>
21.00	Lille scene	stenby/sirgments/ bieksaite (NO/EE/LT): <i>Pink Cloud Effect</i>

Onsdag 16.03. Wednesday 16.03.

18.00	Foajé	Niko Hafenscheid/Pablo Castilla/ Hedvig Biong (BE/ES/NO): <i>Syden</i>
-------	-------	--

Torsdag 17.03. Thursday 17.03.

18.00	Foajé	Niko Hafenscheid/Pablo Castilla/ Hedvig Biong (BE/ES/NO): <i>Syden</i>
19.00	Store scene	Amir Reza Koohestani/ Mehr Theatre Group (IR): <i>Hearing</i>
21.00	Lille scene	Elina Pirinen (FI): <i>Personal Symphonic Moment</i>

Fredag 18.03. Friday 18.03.

16.30	Foajé	Teaterscenen som ytringsfrihetsarena: Samtale med Amir Reza Koohestani (IR)
19.00	Store scene	Amir Reza Koohestani/ Mehr Theatre Group (IR): <i>Hearing</i>
21.00	Lille scene	Elina Pirinen (FI): <i>Personal Symphonic Moment</i>

Identity
Gender

Politics
Religion
Sex

Cosmos
Music
Art

anything
really

